

KIELBAŚNIK (2) *sb m*

e oraz a jasne.

sg N kielbaśnik (1). ◇ pl N kielbaśnicy (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII (z Cn) – XVIII w.

Ten kto wyrabia kielbasy; far(c)tor Mącz, Calep, Cn; allantopoeus, allantopoles, botularius, lucanicarius Cn (2) : Farctor, Kielbáńnik/ kucharz który páłtęty álbo ynfze łakotki czini. Mącz 118b; Calep 408b.

KW